

40.
ARG.

OKTOBER
1957

PIGESPEJDERNE

LØDSEDDER
LYKKE-LØTTERIET
Pris 2 kr.
V 65369

(Small text describing the lottery ticket details and prize structure)

SAMLET GEVINSTSUM: 800.000 KR.
ALLE GEVINSTER EN SKATTEFRI!

1. PRIS: 100.000 KR.	
1	100.000
2	50.000
3	25.000
4	10.000
5	5.000
6	2.500
7	1.000
8	500
9	250
10	100
11	50
12	25
13	10
14	5
15	2
16	1
17	1
18	1
19	1
20	1
21	1
22	1
23	1
24	1
25	1
26	1
27	1
28	1
29	1
30	1
31	1
32	1
33	1
34	1
35	1
36	1
37	1
38	1
39	1
40	1
41	1
42	1
43	1
44	1
45	1
46	1
47	1
48	1
49	1
50	1

Kære spejdere!

Op på linje seks's bagperron kom en lille, blind, ung kone med sin førerhund. Jeg vidste ikke, at man måtte have hunde med, så jeg var straks spændt på, hvordan det skulle gå. Det var en stor schæferhund med gode og kloge øjne, og der var under hele turen over den en spændt agtpågivenhed og ansvarsbevidsthed, — der var ikke tvivl om, at den forstod, at den havde et ansvar. Den sad stille, og dens øjne fulgte opmærksomt os allesammen, men den holdt også øje med gaden, og da vi nærmede os et bestemt sted på Østerbrogade, rejste den sig lidt for stoppestedet og ligesom puffede venligt til den lille kone, der havde stået roligt afventende, sikker på, at hendes firbenede ven nok skulle give tegn, når de skulle af.

Det var et ganske mærkeligt spil at se på, hunden og mennesket, så vante til hinanden, så fuldstændig klar over hinandens reaktioner. Det var et meget trafikeret sted, dette par havde at passere, men der var ikke tvivl i hunden, og dens ejerinde så også ud, som om hun vidste, at holdt hun bare fast i sin hunds korte kæde, så skulle der ikke ske hende noget ondt.

Det gør godt langt ind i sjælen, hver gang man møder forhold, opfindelser eller som her et dyr, der kan hjælpe medmennesker, der på en eller anden måde er handicappede i tilværelsen. Der var en blind mand, der engang sagde til mig, at han gerne ville have sine medmenneskers hjælp — men ikke deres medlidenhed, for det var ingen ulykke at være invalid, hvis man da ikke var blevet forkroblet i sjælen, det var bare upraktisk.

Og når jeg fortæller jer om det nu, er det af to grunde: når I hjælper mennesker, der går dårligt, hører dårligt eller ikke kan se, så gør det

med venlighed og praktiskhed og uden at svømme over i en medlidenhed, som virker sårende. For det andet skriver jeg om dette nu, hvor I er i sidste fase af salget til Lykkelotteriet.

Ja, jeg ved godt, hvad I sagde, da I igen skulle til at sælge. Ih, hvor jeg ved det, og når sandheden skal frem, kan jeg heller ikke selv lide at sælge lodsedler. Og hvor har det været svært at sælge dem i år, hvor der har været så mange lotterier, det ene med mere fristende gevinster end det andet. Og selvfølgelig skal der al den lokkemad med, — men vigtigst af alt er det jo nok, at tokronerne hober sig op i så store bunker, at det kan mærkes i de store foreninger, der tager sig af syge og handicappede børn og skaffer de redskaber, de stole, de køretøjer o. s. v., som kan gøre hverdagen lidt lettere. Forhåbentlig har der ikke samtidig været altfor meget derhjemme i troppen, der skulle spares og skrubes sammen til, for så bliver det hele så trangt. Men hvordan I end har haft det, skal vi så alle — både de fødte sælgere og så vi andre, der er lidt generte — lige prøve at sælge *een* lodseddel til, inden lotteriet slutter, at det skal være rigtigt, som der står på opslaget i tropslokalet: De raske børn hjælper de syge!

Signe Sofie

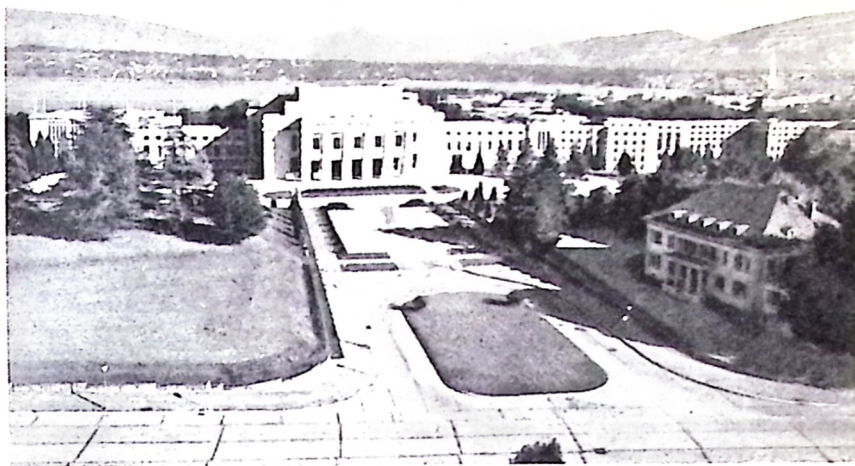

Vi raske børn hjælper de syge —

Hvad ved du om FN?

Du er selv medlem af en international forening, men hvad ved Du om den største verdensomspændende organisation, FN, de forenede nationers vældige indsats for de to trediedele af verdens befolkning, som kæmper med sult, sygdom og uvidenhed?

Jytte Thastum fra Mellemfolkeligt Samvirke fortæller os her i et brev, hvad FN beskæftiger sig med.

Nationernes Palæ i Genève

Kære Eva.

Nu er jeg hjemme igen, og du skal minsandten have et brev. Jeg glæder mig til at se dig — forhåbentlig er du brun og tyk og glad!

Du ved jo, at jeg var på kursus i Genève. Om menneskerettighederne. Og jeg kom pludselig i tanker om, at du engang bad mig om at forklare dig hvad FN egentlig betyder. Så nu vil jeg benytte lejligheden. Og for at du ikke allerede nu skal begynde at gabe, vil jeg skynde mig at sige: det hele blev lavet for din skyld. Ikke mit kursus, altså, men FN.

Men nu springer vi lidt i det og vender tilbage til Genève. Du fik vel mine kort derfra? Jeg vedlægger et af Nationernes palæ, hvor vi arbejdede det meste af tiden. Det er der, de store statsmænd holder deres møder. Den første dag blev vi vist rundt i palæet; der er noget at fare vild i, hvis man ikke har en stedkendt fører med. Det havde vi heldigvis, og han forklarede os, hvad vi så. Der var store sale og små sale til møder, der der var bibliotek og slap-af-værelse. Og alle FN's medlemsnationer havde været med til at bygge det hele. Japan havde givet sten, Amerika havde leveret varmecapparater, Sverige gulvtæpper, måske husker jeg det ikke i den rigtige rækkefølge; men det sjove ved det var også bare, at *alle* havde givet sit bidrag. Der var malerier alle vegne, og jeg tror, det er den mest internationale maleriudstilling, man kan ønske sig, i de fleste rum har mange kunstnere fra flere forskellige lande udsmykket væggene.

I alle de store mødesale var der tolkeanlæg, som vi også prøvede i praksis. Det var meget spændende. Ved hver plads var der en bøjle med

telefoner, og et lille apparat med et par knapper. Når man tog bøjlen på hovedet og stillede den ene af knapperne på 1, hørte man den mand eller kvinde, der talte. Lad os sige, at det foregik på engelsk. Drejede man knappen om på nr. 2, hørte man det samme — men på fransk. På nr. 3 blev talen oversat til tysk, på nr. 4 til spansk, og på nr. 5 til kinesisk. Det sidste kunne jeg jo ikke så godt kontrollere! — Det hele lyder som om der er hekseri med i spillet, men i virkeligheden sidder der en tolk for hvert sprog, som — mens han lytter til taleren — oversætter til det sprog, som han nu er ekspert i. Det må være et meget spændende arbejde. Og det må være knagende svært. Det er så anstrengende, at tolken kun arbejder 10 minutter ad gangen, så afløses han (eller hun, for der er også kvindelige tolke) af en kollega i 10 minutter, og så bytter de igen. Hvis du tænker på at blive tolk, må du læse meget mere på engelsk, end du plejer! — Vores private tolk, som var med os overalt, da der var en del, som kun talte fransk, var perfekt i fransk og engelsk og talte desuden flydende tysk. Dygtig pige!

Men nu må jeg vist hellere fortælle dig, hvem „vi“ var. Det var 27 mennesker fra 13 forskellige lande, bl. a. en diplomat fra Indonesien, en arkitekt fra Madagaskar, en minister fra Ghana, en sagfører fra Libanon, en fra Kenya, en fra Pakistan (du må hellere tage kortet frem med det samme!) — og resten fra Europa.

Og vi skulle altså i en uge snakke om menneskerettigheder og FN. Du ved sikkert, at man har vedtaget en erklæring om menneskerettighederne, visse rettigheder, som man mener er så vigtige, at alle mennesker må have

dem for at deres liv skal være noget værd.

Nogen af de rettigheder er: tilstrækkeligt at spise; et sted at bo; skolegang (jo, du — det er en rettighed, du har der, ikke bare en pligt!); sundhed; ret til at sige og skrive hvad man mener er rigtigt; retten til at have alle de rettigheder — uden at blive forfulgt fordi man er neger el. muhamedaner eller jøde — eller kvinde.

Det lyder sikkert som en selvfølge for dig, at man har ret til alt det. Men du hører også til den lille del af verden, hvor man har det godt. Hvis du har gået rundt og troet, at dit liv var det almindeligste liv af verden — så er du helt galt på den.

Der er 2400 millioner (seks nuller efter!) mennesker i verden — sådan rundt regnet. Jo, det er mange, men prøv nu at holde fast ved tallet. Og divider det så med tre. $2400 : 3$. Det går op, det bliver 800; så skal vi lige have millionerne med. 800 millioner er altså en trediedel af jordens befolkning. Hvis vi regner med, at den trediedel har det nogenlunde ligeså godt, som du har det — så har vi overdrevet. Det vil altså sige, at de *to* sidste trediedele, altså 1600 millioner mennesker, *ikke* har det nær så godt.

Du bor i et rart hus, du bliver mæt hver dag, du får masser af mælk, om vinteren får du også vitaminer, du har dejligt varmt vintertøj og en god seng. Du går i skole, du går til spil. Hvis du bliver syg, kommer lægen og ser til dig. Engang imellem får du chokolade, du kommer også i biografen, og du har gode bøger at læse i.

Men prøv lige at forestille dig, at du var en anden. En inderpige, f. eks., på samme alder, men født og opvokset på landet i Indien. Så ville

du have 8-9 små søskende, som du måtte bruge en hel del af dagen til at se efter. Din mor ville ikke have tid, for hun skulle hjælpe din far i marken. I ville allesammen bo i et hus eller en hytte, der var bygget af ler, med bare to rum. I ville ikke have nogen radio, heller ikke gasapparater, men det ville I heller ikke have nogen glæde af, for der ville hverken være gas, elektricitet eller vand i huset. Vandet måtte du og dine søskende og din mor hente fra landsbyens fælles brønd. Vandet ville nok ikke være særlig rent, for hons og grise ville gå og rode lige ved brønden. Nogen af jer ville sikkert være syge, fordi vandet var snavset.

Hvis en syg bader i en flod, bærer flodvandet bakterierne med sig. I en landsby længere nede af floden bruger man måske flodvandet til drikkevand. Og når man får bakterierne i sig fra den syge, bliver man selv syg.

Måske ville I bo i et område, hvor der var mange sump. Du ved nok, at hvor der er mose, er der også myg. I Indien — og i alle tropiske lande — er myggene særlig slemme, og nogen af dem overfører malaria. Det er en grim sygdom, man får kuldegysninger og høj feber og bliver fuldstændig udmattet. Hvis din far fik den sygdom, ville han ikke kunne arbejde i sine marker, mens han var syg. Og han ville nok få sygdommen mange gange, hver gang myggene var særlig slemme. — Det er især i høsttiden. Men hvis din far var syg i høsttiden, kunne han jo ikke høste sine marker. Så ville I nok være sultne allesammen, for I ville ikke have mange penge at købe mad for, når I ikke fik solgt jeres korn.

Hvis I var sultne meget længe, ville I blive underernærede. Det vil sige, at I ville blive tynde og blege

I ville allesammen bo i et hus eller en hytte af ler — med bare to rum

Vandet måtte du og dine søskende og din mor hente fra landsbyens fælles brønd

og trætte. De små søskende ville skrig af sult, og I, der var større, ville blive endnu mere trætte af at høre på dem og af at passe dem. Og hvis man er underernæret, bliver man meget lettere syg, end når man har en lille smule fedt at stå imod med. Måske ville nogen af jer få tuberkulose. Og da I kun havde et par små rum at være i allesammen, ville det næsten ikke kunne undgås, at flere af jer blev smittet. — En anden meget smittefarlig sygdom, som alle i tropen kender, er yaws (den udtales jaas). Den er modbydelig, man får sår og bylder på arme og ben og hele kroppen, til sidst går den i blodet og bevirker, at knoglerne bliver skæve, så man måske ikke kan gå. Man dør ikke af den — normalt da — men man kan meget let blive invalide for hele livet. Og læger ville der nok ikke være i nærheden.

Skolegang ville du nok ikke blive belejret med. Måske en eller to af dine brødre ville gå i skole — hvis der da var en i nærheden. Og hvis der var nogen lærere. Og hvis dine forældre kunne undvære dem fra arbejdet hjemme. Det kan også være, at der var en god skole med en god lærer ikke så forfærdelig langt væk — men så var der måske ikke nogen vej til skolen.

Din far og mor ville ikke kunne lære dig at læse, for de ville ikke kunne det selv — de havde nemlig heller aldrig gået i skole. De kunne altså heller ikke læse aviser eller bøger. Hvis måske din far havde gået i skole engang, ville han sikkert have glemt at læse, fordi der ikke findes aviser på landet mange steder i Indien. Han ville altså ikke kunne følge med i, hvad der skete i verden, ville ikke vide, om der var krig eller fred.

Det vil sige, hvis der var krig, skulle han nok opdage det for eller senere. Måske ville man forlange, at han skulle være soldat. Så ville han for første gang i sit liv komme udenfor landsbyens marker. Han ville opdage, at der er mennesker i verden, som ikke lever i en trædemølle som den, han selv går i. Han ville se, at nogen mennesker har alt, penge, bil, luksurvilla, køleskab, have, uddannelse — og altid, altid mad nok. — Så ville han nok begynde at tænke mere over sin egen tilværelse. Måske ville han bare undre sig først — over at folk virkelig kan leve så rart. Men lidt efter lidt ville han nok blive vred. Over at ingen har fortalt ham om det, over at verden er så uretfærdig. Over at hans børn skulle sulte og være syge og aldrig lære noget — mens børn andre steder havde næsten alt, hvad de kunne ønske sig.

Og når han kom hjem efter krigen, ville han tale om det med andre

Yaws er en modbydelig sygdom —

mænd i landsbyen, som havde oplevet nøjagtigt det samme som han. Måske ville de aftale, at de ville lave om på det hele, gøre oprør.

Og du ved sikkert, at oprør, småkrige, borgerkrige, uhyggeligt let fører til større krige. Måske til en ny verdenskrig. Sådan en har du ikke oplevet — heldigvis. Men det har jeg, selvom Danmark slap meget billigt ud af den i forhold til andre lande.

Og en ny verdenskrig er nok det forfærdeligste, man kan forestille sig.

Det indså statsmændene, der vandt den sidste krig, og derfor lavede de FN. Det betyder jo Forenede Nationer, og tanken med FN var at samle alle verdens lande i et stort råd, hvor de skulle forhandle om alle stridigheder i stedet for at give sig til at slå.

Nu har FN levet i tolv år — FN har fødselsdag den 24. oktober. Og 82 lande er medlemmer. Det er en meget stor del af jordens befolkning.

Jeg skal ikke besvære dig i dag med, hvordan FN er opbygget. Det kan vi vende tilbage til en anden gang — det er nemlig også ganske spændende. Men jeg vil fortælle dig lidt om, hvordan FN arbejder på et ganske bestemt område; jeg vil fortælle dig, hvordan FN måske ville hjælpe dig, hvis du levede i Indien

Modrene vil lære, at deres børn ikke nær så let bliver syge, når de bliver passet godt

og havde en stor familie, som næsten altid var syg og sulten.

Eet besværligt udtryk må du sluge: teknisk bistand. Det lyder tørt og kedeligt, ikke? Men det er ikke spor kedeligt. Under programmet for teknisk bistand hjælpes små indiske piger, som uden FN måske aldrig ville have fået nogen hjælp.

Hvert medlemsland i FN betaler hvert år nogle penge — som i enhver anden forening. Og nogen af de penge bruges til det tekniske bistandsprogram.

Men lad os tænke os et eksempel, så er det hele meget lettere at forstå.

Lad os sige, at „din“ landsby i Indien har hørt noget om FN, og at din far og mor og de andre i landsbyen gerne ville have hjælp. Måske ville de allerførst lave en ny brønd med rent vand fordi der kommer så meget sygdom af det snavsede vand, man før har brugt.

Så skriver landsbyen til Indiens regering — der er sikkert en i landsbyen, der kan skrive — og Indiens regering beder FN om hjælp.

Og FN sender en ekspert til landsbyen. Han er måske ingeniør, og han skal finde ud af, hvor det bedst kan betale sig at lave den nye brønd. Han skal også hjælpe landsbyens folk med at lave den. Men det er jo ikke nok

med brønden. Det er sikkert kun de mest fremskridtsvenlige, der overhovedet vil høre tale om en ny brønd. Folk har i mange år, måske hundrede år, drukket vand fra den gamle brønd — hvorfor skulle man så ikke kunne blive ved med det, vil nogen sikkert sige. — Så må ingeniøren, eller måske en anden FN-ekspert, forklare dem, at der er bitte-bitte-små dyr i vandet, som de slet ikke kan se uden mikroskop, men som gør vandet farligt at drikke. Hvis det er en klog FN-mand, vil han vise landsbyens folk deres brøndvand under et mikroskop, så de kan se de små dyr. For så vil de forstå ham.

De vil også nok forstå, at renlighed i det hele taget er en god ting; for sygdomsbakterier spredes lettest, hvor renligheden ikke er særlig god. Modrene vil lære, at deres børn ikke så let bliver syge, hvis de bliver passet godt og ikke får lov at ligge og rode i jorden hele dagen, og måske spise den. De vil lære at lave mad med frugt og grønsager. Måske har man slet ikke dyrket den slags ting før, men når modrene får at vide — og selv ser det — at det er sundest for deres børn, vil de få deres mænd til at dyrke de ting. Og fædrene vil selv blive interesserede. Måske har de ikke kunnet dyrke en bestemt slags frugter før, fordi jorden var for dårlig. Men hvis de lærer at gøre deres jord, kan de godt dyrke frugterne. Og hvis de dyrker flere end familien selv kan spise, kan de sælge resten på torvet. Det betyder, at de får penge til andre ting, de har brug for, tøj, medicin, pæne ting til huset — eller måske et helt nyt hus.

Hvis der er en læge med på FN-holdet — og det er der sikkert — vil han vaccinere børnene mod tuberkulose og kopper. Hvis der er malaria på egnen, vil mænd med sprøjter gå rundt hele dagen og sprøjte alle huse og stalde med DDT (du ved, det samme som vi sprøjter ud i vindueskarmen for at slå fluer ihjel). Så vil myggene dø, og da malariaen overføres fra det ene menneske til det andet gennem myg — så vil malariaen helt forsvinde. Sygdommen yaws kan også kureres, endnu lettere end malaria. Efter en eneste penicillinindsprøjtning forsvinder sygdommen. Og hvis det er børn, man helbreder, som endnu ikke har nået at blive invalider, vil de altså blive fuldstændig raske. Og når hverken børn eller voksne er syge mere, kan hele familien arbejde mere. Det vil sige, at de kan få mere ud af deres marker, og altså flere penge.

Du ser altså, at selv om det hele ser meget håbløst ud mange steder, så kan man gøre noget for at hjælpe. Endnu er det, der er gjort, forsvindende lidt — i forhold til hvad der skal gøres. Men det er dog et skridt fremad.

For at komme videre med arbejdet, skal der bruges penge. Lægerne og ingeniørerne skal have løn, penicillin skal betales, alt koster penge. Og FN har ikke ret mange penge at råde over hvert år. Derfor er der også andre, der samler penge ind til FN. Du ved nok, at jeg rejser rundt og holder foredrag. Det, jeg fortæller folk, er faktisk det samme, som jeg har skrevet til dig. Og tit, når man har holdt sådan et foredrag, kommer folk og siger: „Bare jeg dog kunne gøre noget.“ Før i tiden — før jeg begyndte på det arbejde — var det også sådan. Mange mennesker gav foredragsholderen nogle penge, som han så skulle sørge for at sende videre til FN på en eller anden måde. Men det var jo en besværlig fremgangsmåde. Så var der nogle, der fik den idé at lave „kuponplanen“.

Mon du kender den? Den går ud på, at nogle mennesker, f. eks. en skoleklasse eller en forening eller en familie, bestemmer, at nu vil de gøre

Måske vil de alle kunne læse om nogle år — takket være FN og alle, der hjælper FN.

noget. Så skriver de til Mellemfolkeligt Samvirke. Og derfra sender man dem en liste over, hvad de kan gøre, og et hæfte med små 25-ores mærker. Der er 140 mærker i hvert hæfte (så kan du selv regne ud, hvor mange penge det er!), og de mærker skal de sælge. — Når de allesammen er solgt, skal pengene sendes til Mellemfolkeligt Samvirke, som udsteder en check (du ved, et stykke papir fra en bank,

(Fortsættes side 95)

HVEM VIL TIL MEXICO?

Ja, hvem vil ikke gerne det!

Danmark har modtaget indbydelse til at sende en repræsentant til Juliette Low lejr på Our Cabana i juli 1958. *Selve flyverejsen og opholdet på Our Cabana vil blive betalt af Juliette Low World Friendship Fund.*

Her har du din store chance, hvis du opfylder følgende betingelser:

er 17—19 år (ikke fyldt 20 år den 1. januar 1959),
har været spejder i mindst 4 år, er eller har været patruljefører,
har et godt helbred (lægeerklæring vil senere blive krævet),
er lejr vant,
kan lære sange, danse og husflid fra dig,
kan tale engelsk og helst fransk eller spansk,
vil forpligte dig til at være aktiv mindst 2 år efter denne oplevelse.

Sammen med ansøgningen sendes dine forældres eller værges skriftlige tilladelse til at rejse samt anbefaling fra din egen fører.

Det bliver spændende at se, om det bliver en blå eller en grøn, der får denne enestående chance.

Ansøgningen sendes til: Korpskontoret i Odense inden den 15. november 1957.

*„— and build
a new
world with
our love!“*

Tænk!!!

Et ur og en sølvarmklænke er fundet i Strandegaardlejren, og der er ikke et menneske, der har spurgt efter dem.

De kan endnu fås ved henvendelse til distriktschefen.

POSTBOX

2 tyske pigesp. ca. 15 år.

9 australske pigesp. fra 11—18 år.

Blåmejsere fra U. S. A.

ønsker også forbindelse med danske. Her ligger et brev på dansk fra en blåmejsere i U. S. A., men hendes born er kun 8—9 år. Så er der andre lande i hele verden, I kan komme i forbindelse med gennem mig. *Fromse.*

*From Petersen, Gillesager 130,
Glostrup.*

Kære Rådsklippe.

Forleden skrev en syrlig herre i vor avis: „Jeg forstår ikke, at vore spejderkorps ikke forbyder deres medlemmer at optræde som blaffere. Den løftede tommelfinger pyn-ter ikke på spejderuniformen!“

Vi har snakket om det i vor patrulje, og vi kan ikke forstå, at der er noget ondt i det! Det er da frivilligt, at flinke folk tager en op, og de fleste har da lov til at regne med, at spejdere er høflige og velopdragne!

Egernpatruljen

Kære Egernpatrulje.

Spejdere blaffer ikke. Spejderliv er friluftsliv, og det er sundere at gå eller cykle end at køre i bil. En patrulje lægger sin tur i forvejen, og planerne er sådan lagt, at man regner med at kunne nå frem og tilbage ved egen kraft. Man blaffer ikke, fordi man ikke kan lide at tigge, og så er det ligegyldigt, om det er kager med lyserødt sukker på toppen eller gratis befordring på polstrede sæder. Man ulejliges som spejder ikke sine medmennesker. Verden i dag er lidt af lave, og alle mennesker er ikke lige rare, man har for mange gange læst i aviserne om chauffører, der tog unge piger op i vognen og var ganske overordentligt håndgribeligt nærgående imod dem.

Der er altså temmelig mange og, synes jeg, meget væg- tige grunde til, at spejdere ikke går på tommelfingeren!

Red.

BAST

Så skal vi i gang med husfliden:

i ny moderne skikkelse ...

På flere og flere områder trænger kunststofferne frem, enten som supplerende af hidtil kendte naturprodukter eller for helt at afløse disse. Vi skal her omtale en vare, der tjener både som supplement og på mangfoldige områder endog helt afløser den hidtil kendte.

Tænk engang på bast, en lang trævlet fiber på ca. 1½ meter, der hænger i store duske hos blomster- og frøhandlere, og hvormed De bl. a. får bundtet Deres blomsterbuket. Måske strejfer det ikke engang Deres tanker, at det kunne være til stor hjælp for mange, der giver sig af med kunsthåndværk, vævning, fletning, hækling, strikning, syning, fremstilling af lampeskærme, smykker o. s. v., at få afløst denne trævlede fiber med en ensartet, uendelig lang fiber. For de flittige hænder, som netop nu i de lange, mørke vinteraftener virer med bast og deraf fremstiller de skønneste håndarbejder, kommer det som en stor og glædelig overraskelse, at der nu også her i landet kan fås en kunstbast, der sælges under navnet *Tura-bast*, et schweizisk produkt, fremstillet på maskine — ikke alene i bastens naturlige farve, men i 45 forskellige, skønne farvenuancer inclusive kulsort og kridhvid. Denne nye bast oplægges i dukker akkurat som garn, er altid ensartet i farverne, smitter ikke af, og længden af et stykke Tura-bast er henved 30 gange en almindelig naturbast-fiber. Fordelene er indlysende, da den lange kunstfiber er fuldkommen ens i bredden fra første til sidste centimeter og således fritager dem, der sysler med bast, for et tidsspilde, som er uundgåeligt, hvis de skulle arbejde med naturbast, som forud kræver en omfattende sortering. Tura-basten derimod kan man straks gå i gang med, den lader sig forarbejde som det smukkeste garn.

Det var nu lidt om den enkelte fibers længde i forhold til naturbast, men hvor langt rækker nu den nye kunstbast pr. kilo sammenlignet med naturbast? Forestiller De Dem 1 kilo naturbast lagt ud på jorden, det ene stykke på ca. 1½ meter i forlængelse af det andet, med trævler, tynde spidser og affald, vil et sådant kilo, hvortil vil medgå mere end 450 naturbastfibre, nå en længde af ca. 700 meter. Til sammenligning vil et kilo Tura-bast, d. v. s. blot 50 fibre, nå en længde af ca. 2250 meter. At svindet ved frasortering af uanvendelige naturbastfibre meget let bliver fra 30—50 pct. forbavser ingen, som kender forarbejdet, men her vil den nye Tura-bast pr. kilo håndarbejdskvalitet række 5—7 gange så langt pr. kilo.

Tura-bast fremstilles som før nævnt i naturfarve, og selvom det ikke er noget nyt, at også naturbast kan fås her i landet præpareret og farvet, kommer denne dog ikke i konstant kvalitet og farvetræfning op på siden af Tura-

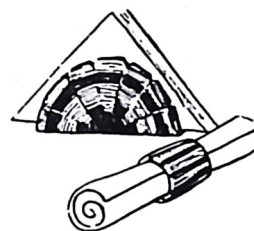
bast, som tilmed fås i kulsort og kridhvid foruden i 5—6 nuancer indenfor hver af farverne rød, grøn, blå, gul og brun — en sand farvesymfoni.

Det er den almindelige mening blandt fagfolk, at naturbasten, ligesom natursilken, der delvis er blevet afløst af nylon, nu også på mangfoldige områder vil se sig afløst af det nye kunststof, Tura-bast, som allerede ude i verden

*Bordskånere,
underlag til urtepotter,
dækkeservietter*

*Servietstativ,
servietringe*

*Farverige kurve og tasker
i alle størrelser*

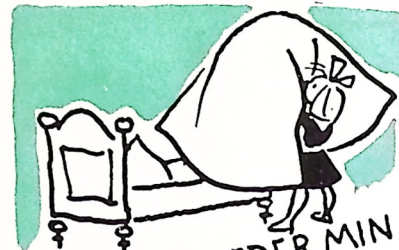
*Morsomme figurer og
mascotter som gave m. m.*

har og nu også herhjemme vil finde sit taknemmelige publikum.

Endelig kan oplyses, at til fremstilling med Tura-bast af de nydeligste bordskånere, ovale og runde frugt- og konfektureskåle, papirservietholdere og servietringe kan fås fikse karton-skabeloner, der for „amatorer“ i alle aldersklasser åbner rige muligheder for kompositioner i enhver tænkelig farvesammensætning. Meget smukt tager også gavepakkerne sig ud, bundet med Tura-bast, afsluttet med dobbeltsløjfe, i netop den farve, der passer smukkest til indpakningspapiret.

MANGE
SMÅ OG STØRE
GØREMÅL FOR
MINDRE OG STØRRE
MINDSTE OG DE STØRSTE

IMENS JEG REDER MIN
SENG I EN FART,

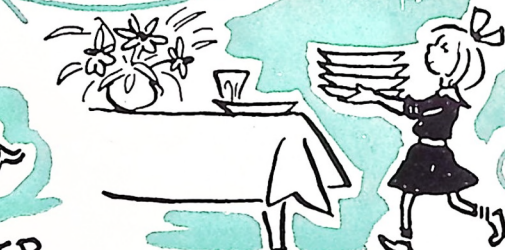
JEG SNAKKER DAGLIG
MED MINE URTER,

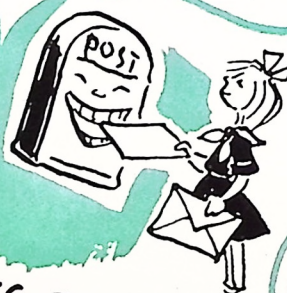
MED VÆLDIGT RABALDER
JEG KLIPPER MIN PLÆNE,

JEG STRYGER
FAMILIENS
LØMMEKLUDE,

AT DÆKKE BORDET
ER HURTIGT SKET,

JEG BENER MED
BREVE AD POSTKASSEN TIL,

JEG PASSER JO HØNSE-
FAMILIEN OG KATTEN

JEG TØRRER OPVASK
(OG LÅVER FEST)

JEG GÅR FØRST NÅR KØK-
KENET ER SOM BLÆST.

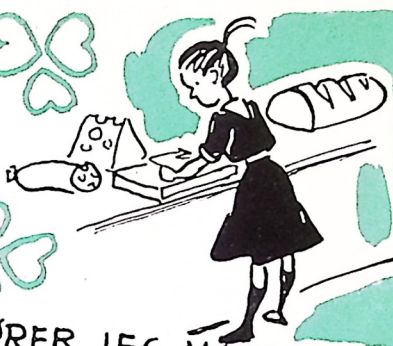
JEG SØRGER FOR HUND OG
FOR DITTEN OG DATTEN

JEG GRAVER OG SKUFFER
BEDENE RENE.

JEG KØBER IND I
DEN STORE STIL.

SMØRER JEG MADPAKKER,
—DET ER KLART!

MED KLUD OG SPAND GENNEM
STUEN JEG SPURTER.

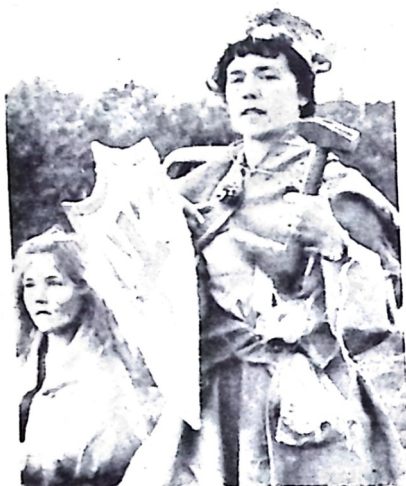
MENS JEG LÅVER VÆL-
LING OG OMELET.

JEG GNIDER OG
PUDSER OG BLAN-
KER HVER RUDE.

Vibeke Kjærsgaard: 17 sod, så gerne!

Vikingehøvdingen Troid

Agethe Wied Milberg, der lærte spejderne at bruge værktøjet rigtigt. Nete har tegnet lejrens bomærke

TAK FOR SIDST!

*Nu er det sol og sommer,
nu skal vi ud med teltet,
ud med fane og trommer,
kruset hænger ved bæltet —*

Sådan lod begyndelsen til „Lyng-lejr“-sangen — og det blev sol og sommer. Morgenfriske spejdere gik til stranden og så solen stå op over Kattegat, og nattevagterne nød de stille, stjerneklare nætter.

Lejrens officielle åbning fandt sted torsdag formiddag, og skønt de fleste af troppene først var ankommet til lejren sent onsdag eftermiddag, var det en fornøjelse for lejrledelsen at gå ned gennem Lyngboulevardens sammen med de indbudte gæster — alle troppe havde indgangsportal, og ikke så få steder var der fine lejrarbejder.

Trods det fine sommervejr — og selvom den form for beskæftigelse, der hed badning, var meget populær — gik lejrledelserne med iver ind for de forskellige ting, der var tilrettelagt for dem.

Til den store „dag-hike“ om fredagen meldte sig 70 hold. Opgaven uddeltes efter morgenparaden, hvorefter holdene selv måtte bestemme, hvornår de ville løse hvad! Holdlederne blev pålagt at sørge for, at alle fik en rar dag ud af det. Den største oplevelse var vel nok besøget på Grenå Dampværeri, som alle hold fik forevist. Derudover omfattede hiken orientering fra en bakketop, navngivelse af 25 forskellige fisk på fiskeauktionen, gibsafstøbning af et ansigt samt wood-craft og skitse af Grenå store havneanlæg set fra toppen af en meget høj kornsilo.

For de, der ikke havde forældrebesøg lørdag og søndag, var der mulighed for at lære primitiv madlavning, nødhjælp, signalering, tegning, tovværksarbejder eller høre om rejser til fremmede lande i det internationale hjørne.

Mandag stod i vikingernes tegn. Med ti minutters mellemrum meldte et hold gæve vikinger klar til afgang — fantasifuldt udstyret, — og efter en eventyrlig færd inden for det store lejrrområde kulminerede togtet med overrækkelse af selvgjorte gaver til vikingehøvdingen i forplejningschef „Troid“s skikkelse. „Pas på, at I ikke beruser jer i den stærke mjød,“ lod høvdingens manende ord — medens vikingerne var ved at få saftevandet i den gale hals.

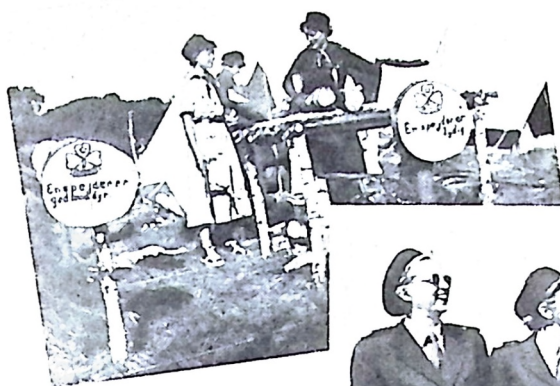
Efter vikingefærdens forvandlede man igen til fredelige spejdere, der tog i Grenå friluftsteater og så „Eventyr på Fodrejsen“.

Udflugten gik til Ebeltoft — byen med de mange gamle huse og smalle gader — og her tog Sct. Georgsgildet imod og viste rundt.

Kammeratskabsaftenen vil navnlig blive husket længe af lejrchefen, der sender venlige tanker til „den vilde horde“ med tak for køreturen!

Alle I, der var med i „Lynglejren“, vil nikke genkendende til dette lille referat, og I vil selv komme til at tænke på mange små oplevelser og de nye kammerater, I lærte at kende. Førerne vil huske jeres glade smil og den hjælpsomhed, I alle viste. Der- som I også husker, hvad der blev sagt til jer ved den sidste parade i lejren: „Gid jeres deltagelse i „Lynglejren“ har styrket jeres interesse for at være spejdere — vel at mærke gode hverdagsspejdere“ — vil andre også kunne mærke, at I var „Lynglejr“-spejdere 1957.

Med ønsket herom sender lejrledelsen jer alle 519 plus vore 4 sydslesvigske gæster de hjerteligste hilsener med tak for sidst. Lasse og Anna

Det forpligter
at have en
sådan indheg-
ning om sin
lejrplads!

← Lejrledelsen: Lasse, Anna Bertel-
sen og Dorthe Philippine

←
Her ser du Trolde fra Grenå,
hele lejrens solstråle, som vi
gerne ser i bladet. — For-
plejningschefen Trolde sa':
Hver spejder skal have et
halvt æg i aften og et halvt
i morgen tidlig, så I koger
alle æggene i aften. Hvad
siger du — om I må koge
halvdelen i morgen tid-
lig? Næ — ved du nu
hvad, det er virkelig så
vanskeligt at koge et
halvt æg!

↑ Hvad mon vi skal
opleve i dag?

↓ Sydslesvigere

Kirsten laver noget godt — og Anna Bertelsens Else smager — ↑

For vore hjem af i dag og i morgen

En dejlig appelsindrik

Jeg sidder og tænker på sommeren, der er gået; det er længe siden, at jeg har oplevet så meget solskin som i disse lange ferieuger, jeg ved ikke, om du folte det lige så uvant som jeg? Det var så uvant, at jeg rent instinktmæssigt tog regnfrakke med, når jeg skulle på tur, og så var der sol over mark og skov i stedet for byger, og hvad var så resultatet? Når man nåede hjem, styrtede man hen til vandposten for at slukke sin tørst. Jeg synes, vand kan være meget godt, men bedst er det nu „til udvortes brug“, som der står på apotekerens flasker; vel kan det slukke tørsten, men der findes nu mere spændende drikkevarer.

Nu er du vel begyndt på skolen, den kommer du måske sulten og tørstig hjem fra, og mor tænker sikkert på dig med et par klemmer og et glas mælk. Spørg så mor, om du ikke må prøve at gøre mælken til en spændende drik? Nu skal du høre hvordan.

Du kan have en sukkerlage stående, som du koger af 1 dl vand og 100 g sukker. Du kommer begge dele i en gryde, tænder for det og rører i det, til det koger; så skal det koge et par minutter uden låg på gryden — det skal være som en tynd sirup. Den kolde sukkerlage blander du så med 2 dl mælk og den pressede saft af en appelsin. Hvis appelsinsaften ikke smager nok igennem, skulle du købe en lille flaske appelsinessens, og så hældes du dråbevis i mælkeblandingen og rører rundt.

Jeg siger udtrykkelig en lille flaske essens, for sæt du ikke bryder dig om det; men kan du lide det, så køb en større flaske næste gang — det betaler sig bedst — og lav en større portion sukkerlage, den kan sagtens holde sig.

Så skulle du lade hele familien smage på det, det er nemlig en dejlig måde at få vitaminer på, og man kan blive i godt humør af at se på farven; men blandt endelig sukkerlagen i mælken for appelsinsaften, for saften kan godt få mælken til at skille lidt ad, og det smager ikke godt.

Badedragten skal have det godt om vinteren

Mens jeg stadig tænker tilbage på sommeren, så kommer jeg også til at tænke på badedragten; hvad mon du har gjort ved den? smidt den ned i en skuffe med tak for glade sommerdage? eller har du behandlet den efter alle kunstens regler, for at hr. og fru Mol ikke skal delikatere sig med den; de er jo dyre gæster at have på besøg: er de rigtig sultne, kan de nemlig godt finde på at spise andre stoffer end ren uld.

Har du ikke tænkt på at gøre noget for at forhindre dem i det, så tænk hellere om igen, find badedragten, ryst den fri for sand, hvis der er sådan noget i, skyl den op i fersk vand, d. v. s. vand fra vandhanen. Så laver du en balje lunkent sæbe- eller sulfvand — du ved: Sulfo er et af disse moderne vaskemidler — men lav det ikke for stærkt, det skal lige skumme, men ikke mere, for skummet er for en stor del overflodig sæbe. Så skvulper du badedragten i sæbe- vandet — ikke gnide eller gubbe — og navnlig trekanten mellem benene må have en god omgang. Du trykker så forsigtigt vandet ud af dragten og skyller den i flere hold lunkent vand og hænger den til tørre. Når den er tør — rigtig godt tør — så pakker du den ind i en plasticpose og sætter et stykke klæbestrimmel over indgangen til posen. Badedragten skal nemlig vaskes, fordi saltvandet skørner stoffet, og det er jo ikke så rart at skulle bede om en ny badedragt hvert år, vel?

Badehætten skal du drysse med talkum indvendig og udvendig, og så pakker du den ind i papir eller plasticpose, gummi skal nemlig holdes smidig, så badehætten ikke revner næste år.

Dine egne potteplanter

Hvis du har dit eget værelse, mon du så ikke har et par potteplanter i vinduet, ellers skulle du ønske dig nogle, for det er nu rart at have noget kont at se på.

Har du ikke dine egne planter, så spørg mor, om du ikke må få lov til at passe nogle af hendes; det er sådan en hyggelig ting at hjælpe hende med. Planterne skal have vand hver dag, men det er vidt forskelligt, hvor meget vand de skal have; det ville fylde et helt spejderblad, hvis jeg skulle fortælle dig, hvor meget de forskellige plantearter skal have, men der er en god måde, du kan bruge: Inden du vander planterne, skal du banke på urtepotten, og hører du så en hul lyd, så er planten meget tørstig og vil gerne have vand. Men du må ikke give den iskoldt vand fra vandhanen, det virker på planten, som når du selv springer på hovedet i vandet; der er bare den forskel på jer, at du kan baske eller svømme dig varm — men den stakkels plante må stå indesluttet i sin potte og kan ikke baske med rødderne. Næh, brug lunkent vand! Om sommeren er urtepotten og jorden lun af den varme luft, og om vinteren er luften som regel også lun, fordi man fyrer.

Gødning af planterne skal du ikke tænke på nu, det er en forårsfornejelse, potteplanter gror ikke så meget om vinteren. Derimod kan planterne lide at blive nusset lidt, få jorden skrabet lidt fra kanten af urtepotten, piller visne blade af og så ligesom du selv: et styrtbad engang imellem, men endelig også med lunkent vand. Sæt planten ud i vasken, inden du bruser den, lad den stå lidt og løbe af og husk så at holde en klud eller en avis (bare ikke dagens avis, men en gammel en) under potten, når du bærer den ind igen. Gør du det omhyggeligt, vil du ligefrem kunne se planten rette sig, når den har stået lidt; men vær endelig forsigtig, at ikke bladene får et stød, så de knækker og får sorte rande.

I synes måske, at det er lidt tidligt at snakke om vintergæster; men de begynder tit at komme allerede i oktober, og det er godt at være lidt orienteret på forhånd.

Kender du vandstæren? Den er noget for sig selv. Det er en fugl på størrelse med en sangdrossel og af form som en gærdesmutte. Ligesom hos gærdesmutten er halen kort og strittende; benene er ret høje og kraftige, og næbbet ligner drosselens. På hovedet er den brunlig, i øvrigt er fjerdragten sortagtig, undtagen struben, forsiden af halsen og den øverste del af brystet; dér er den helt hvid.

Vandstæren yngler ikke hos os, men kommer her kun som vintergæst og opholder sig her fra slutningen af oktober til hen i marts eller begyndelsen af april. Som navnet antyder, opholder den sig i nærheden af vand, og den kan bedst lide rindende, pludrende vandløb med strømhvirvler og små vandfald. Den er iagttaget både i København, på Nordsjælland og forskellige steder i Jylland. Selv har jeg haft fornøjelsen at se den ved det gamle „Gudenåløb“ i nærheden af Vestbirk. Her er åbunden opfyldt af større og mindre sten, hist og her lidt mosgroede. Fuglen færdedes op og ned langs vandløbet i hurtige og livlige bevægelser, travlt optaget af at fange vandinsekter og larver. Et par tilklattede sten tydede på, at den på disse havde sit yndlingsopholdssted. Desværre er den meget sky, og man må nærme sig med megen forsigtighed for at få den at se. Får man den først skræmt bort, hører der megen tålmodighed til at vente på, at den skal vise sig igen.

Når frosten begynder at dække vandløbene, kan man se den sidde på iskanten og derfra styrte sig ned i vandet. Til tider løber den hen over bunden, og det ser ud, som om den også tager vin-gerne til hjælp for at komme frem under vandet.

Vist er det fornøjeligt midt i den kolde og mørke tid at iagttage sådan en livlig fyr.

Mulle

De lange efterårsaftener er gode at læse i...

Fra Gyldendals forlag har vi modtaget en god sending bøger til alle jer 12-13-årige, der sluger en bunke bøger og aldrig kan få nok. Forlaget kalder selv serien: Gyldendals udødelige ungdomsbøger, og det har forlaget forsåvidt ret i, som det er nye udgaver af de ungdomsbøger, vi gamle mindes med glæde og gerne læser højt for vore børn.

Mange af dem kender I allerede, og gør I det ikke, så er jeg lige ved at sige, at det hører til almindelig dannelse at have læst og glædet sig over:

Carit Etlar: Gongehøvdingen.

Rudyard Kipling: Havets Helte.

Marryat: Børnene i Nyskoven.

Walter Scott: Ivanhoe.

Jules Verne: Jorden rundt i 80 dage.

Bøgerne er indbundet og koster 7,75 kr.

Udenfor denne serie er en ny Martin-bog af Sigrd Thomsen: Martin finder guld. Martin-bøgerne kender de af jer, der er ordblinde, og denne bog er ike mindre god end de forrige.

Fra De Unges Forlag har vi ikke fået, men dog læst: Verdenspigespjelderchefen, Lady Baden-Powell, af E. K. Wade. Eileen Wade var i ikke mindre end 27 år Baden-Powells sekretær, og hun har skrevet en af de bedste bøger, der er skrevet om B.-P., den hedder „27 years with Baden-Powell“. Den er ikke oversat, men kan læses med udbytte af alle, der har haft engelsk i en 4 år i skolen. Det er en morsom bog fuld af små muntre episoder og iagttagelser, men det er også en god bog at få forstand af, og den giver læseren et lille indtryk af, at man kommer nu ikke so-vende til at starte en verdensomspæn-dende spejderbevægelse. Den fortæller desuden godt og usentimentalt om, hvordan B.-P. selv levede den lov, han gav for andre.

Men oversat af samme forfatter er en bog om Lady B.-P. Jeg ville tro, det var en bog, som måtte interessere de mange af jer, som fik lejlighed til at se og høre verdenspigespjelderche-fen, da hun besøgte Danmark i be-gyndelsen af april. Bogen fortæller om hendes barndom og opvækst i et kunstnerhjem og om hendes gifter-mål med de vældige opgaver, det førte med sig. Det er en let læselig bog, som også I på 12 år vil have glæde af.

Red.

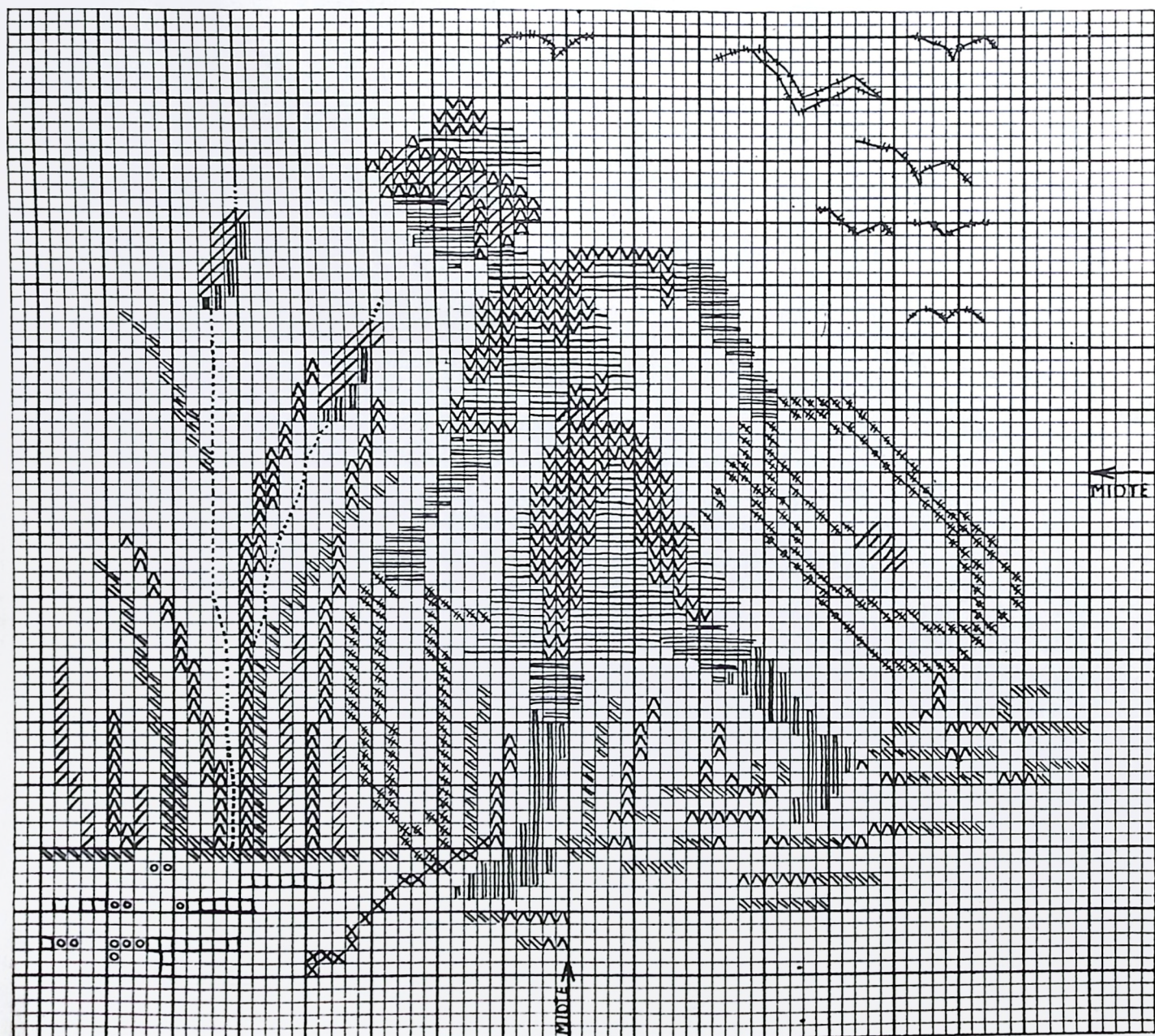
	MØRK GRØN	895
	MELLEM GRØN	367
	LYS GRØN	320
	MØRK GULGRØN	905
	LYS GULGRØN	907
	OLIVENGRØN	831
	SORT	
	MØRK BRUN	938
	LYS BRUN	435
	LYS GUL	745

Vor korsstingsserie

Vi begynder denne gang en korsstingsserie, som redaktøren af Spejderbladet, KFUK-spejdernes blad, har tegnet til alle de nordiske blade. Broderierne kan bruges til mellemlægsservietter, til puder, til en dekorativ frise i tropelokalet. Jeg tager den farveskala med, som grøn redaktør har opgivet, men henleder opmærksomheden på, at hendes model naturligvis er i grøn uniform, så I skal erstatte den mellemgrønne og mørkegrønne farve i modellen med to passende blå farver. Der vil komme 12 spejdmotiver ialt.

Det opgives, at i tynd etamine fylder motivet ca. 12 x 12 cm. For begyndere vil det nok være praktisk at købe broderelærred i stedet for etamine. Numrene på farveskalaen er til DMC-garn, og på tyndt etamine syes med to tråde ad gangen.

	MØRK GUL	743
	LYS GRÅ	415
	MØRK GRÅ	317
	LYS BLÅ	800
	MØRK BLÅ	798
	LYS RØD	666
	MØRK RØD	304
	HVID	
	HUDFARVE	

HVAD VED DU OM FN?

(fortsat fra side 85)

der lyder på et bestemt beløb). Og så sender børnene eller den gruppe voksne, der har samlet pengene sammen, selv checken ud til de mennesker, de har valgt at hjælpe — måske „din“ landsby i Indien. De skriver også et brev, og når der er gået nogen tid, får de at vide, at pengene er nået frem til bestemmelsesstedet. Måske får de også et brev tilbage. Det er nu ikke helt sikkert, for der er jo næsten ingen i den indiske landsby, der *kan* skrive et brev. — Det vil de nok kunne om nogle år, takket være FN og alle, der hjælper FN på en eller anden måde.

Nu er vi kommet lidt langt væk fra Genève. Men det var faktisk alle de ting, vi talte om. Og det er da klart, at det er bedre at *spørge* en mand fra Libanon om de ting, man gerne vil vide, end det er *kun* at læse om dem.

Der er også en anden ting ved sådan et kursus, der er meget vigtig. Man lærer folk at kende fra andre verdensdele. Mange ting ser de helt anderledes på, end vi er vant til. De opfører sig måske helt anderledes sommetider. Men når man oplever dem — i stedet for at høre om dem gennem andre —, får man et helt andet syn på dem. Man forstår dem meget bedre. Og egentlig er vi slet ikke så forskellige.

Vi skal bare huske, at nok er verden stor, og nok ser menneskene forskellige ud, men — nej, det kan Kipling sige meget bedre:

Far og mor og mig
og søster og tante er *vi*
— folk som mig og som dig —
og alle de andre er *de*.
Og hinsides havet bor *de*,
mens vi bor på samme vej.
Men, tænk dig, de synes min-
sandten, at *vi*,
er kun en slags *de* for sig.

Og *nu* må jeg slutte, lille Eva. Jeg kunne blive ved i mange timer, men her er ikke plads til mere, og klokken er blevet mange. Tænk over, hvad jeg har skrevet til dig — og skriv, hvis du har noget at spørge om.

Mange kærlige hilsener fra *Moster*

SHRI FRA INDIEN

bærer hvidt skørt, mørk
himmelblå sari og halstør-
klæde i gruppens farve

JUANITA FRA MEXICO

iført hvid bluse, gråt skørt,
blå hue og blåt slips med
røde striber

SPORTSTØJ

Skole-, sports- og spejderfrakke

i imprægneret gabardine, marineblå med blå foer,

længde 80 cm, 85 cm	140,00—145,00
— 90 cm, 95 cm	150,00—155,00
— 100 cm, 105 cm	161,00—167,00
— 110 cm	173,00
str. 40—42—44 og 46	182,00

Førerfrakke

ekstrafin og kraftig helulden kamgarnsgabardine med stærkt silkefoer,

str. 40—42—44 og 46	260,00
---------------------------	--------

Anorak

i pæn, vindtæt, marineblå poplin med slids i siden, dobb. hætte med lynlås og snøre, dobb. bærestykke, stor lomme med lynlås, strikrib ved ærmerne,

str. 36—38—40	39,50
str. 42—44	42,00
str. 46	43,50

Patentstrikket trøje

marineblå, med lynlås og lille krave,

str. 36—38	57,50
str. 40—46	61,50
str. 48	65,00

Vindjakke

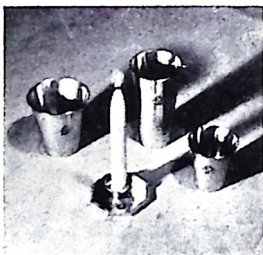
i vindtæt, marineblå poplin, med lynlås og indvendig snøre,

str. 36—38—40	35,00
str. 42—44	36,00
str. 46	37,00

Konfirmationsgaveideer

Bøger

Verdenspigespjederchefen ..	7,50
Eventyret om B.-P., E. Th. Bjørn	5,75
Bogen om B.-P., Reynolds...	6,50
„På ridderfærd“, af B.-P. ...	7,50
I livets skole, af B.-P., indb. udg., 1957	9,75
Verdensflag på forkr. stang	3,65
Nordisk flag på stang.....	3,00

Tinting

I Just Andersens tin med Trilles søde motiv,

Glasbakke	4,00
Flaskebakke	5,50
Bæger, 7 cm højt, m. embl.	12,75
Bæger, 9 cm højt, m. embl.	18,50
Vase, 13 cm høj, m. embl.	30,00
Lysstage m. embl.	14,00

Papirkniv, forsolvet	5,75
Miniaturemblem, sølv	3,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 2. oktober

Lyn -

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
PATRULJEFØRERBLAD

Oktober 1957

Hallo allesammen!

Så er "Budstikken" her igen. I har alle haft 4 - 6 moder og en patruljetur, forhåbentlig da, siden I gik i gang. Gik det godt? Fik I lagt en god plan for moder og ture, og fik I snakket med patruljen om den, så alle nu er opsatte på at nå deres mål: at blive færdige med 2.kl. prøven denne sæson, få taget spejderprøven og 3.kl. prøven, duelighedstegn til væbnersnoen og måske et par 1. kl. vinker i det fjerne?

Har I alle allerede fået trænet godt med et og andet? Nod I turen?

OKTOBER er en vidunderlig måned; der er så skönt ude i naturen, og luften er så frisk og dejlig. Men det kan godt falde i at være lidt koligt. Tænk på det, når I lægger traveturen - formon ikke I alle skulle gå i gang med at trave til vandrepladen! Ikke blot for pladens skyld, men også fordi I skulle se at blive en flok raske piger, der kan gå på jeres ben og nyde turen frit og friskt uden some tæer. Her er det jo, du må agitere lidt for, at dine spejdere ønsker sig nogle gode tykke sokker og travesko eller stovler, hvis de da ikke har det i forvejen. Så bliver der færre omme fodder og vabler og færre forkolelser på grund af våde fodder - og I nyder turen helt anderledes.

Men det var planlægningen.-

Når det bliver koligere, måske lidt bidsk i vejret, er det rarest at gå med vinden i ryggen, og det er trøttende at gå og knibe øjnene sammen mod en lavtstående efterårs- og vintersol. Man kan heller ikke se ordentligt. Få lyset bag jer eller fra siden, så I ser frit ud over det belyste landskab. Husk at tage hensyn hertil, når du planlægger den rute, I skal gå.

Træn så med det, der giver varme: spejdergangart, tag en iagttagelse mens I går, når I er ude på en landevej med kilometersten, så tæl skridt mellem 200 m stenene og ov et jævnt tempo, som I kan holde konstant, når I skal skridte afstande af. Tag signalpladerne med, gå efter kort. Se efter blade og træernes frugter. Find så mange som muligt.

Kender I måske et lunt sted, hvor I kan gøre holdt og må tænde bål, så tænd det med lynets fart og lav kogende vand (altså: k o g e n d e vand) til et krus the til Jeres frokost. (Og husk så både the, sukker, gryde, tandstikker og krus). Lob alle mand, tag tid, og se, hvor hurtigt I i fællesskab kan få vandet kogende. Tag tid, og prøv at forbedre rekorden på næste tur! Find på turen nogle gode pinde til besnoringer, hvis det skulle være for koldt på turen, tag dem med hjem til næste møde. Prøv at finde dyrespor og tage gipsaftryk. De tørrer mens I spiser.

Jeg gjorde noget fælt sidst. Har I opdaget det? Jeg håber ikke, jeg har ødelagt noget for Jer. Jeg skrev, at I kom gips i skålen og hældte vand i til aftryk af blade. Deter l i g e o m v e n d t. Først vand, og så gipsen rørt heri.- Undskyld.

Jeg har gået og ventet på protester. Hvis I har noget på hjerte, som "Budstikken" kan hjælpe med, så skriv til mig (senest den 5. måneden for) og jeg skal prøve at hjælpe Jer dermed.

Nu vi går traveturene i møde, var det så ikke en ide på patruljemøderne at forberede lidt, så alle kan være med at se på kortet og prøve at gå derefter?

Tag et kort 1:20 000 med på mødet og hav forberedt dig selv, så du har fundet så mange forskellige signaturer på det som muligt og velforberedt kan finde dem frem til din patrulje. Start med at spidse blyanter. Man kan ikke tegne nete og smukke signaturer med tykke tandstikker! Start f.eks. med at finde vejene, fordi de er lettest, find de forskellige størrelser, find kilometersten og vis, at den sidder i højre side af vejen, som i naturen. Find eng (det er naturligvis små græstuer), moser og græs med vandhuller (der er firkantede, fordi der ofte er skåret torv), en sø er blå, og sivene er græs, der er blevet så højt, at spidserne i ridten hænger. Et løvtræ er tegnet set fra oven, som helt lille kun en bolle, som større har det rigtig krone o.s.v.

Lad spejderne tegne, efterhånden som I finder dem alle, og tegn selv for i lidt større format end kortets. Find lighoderne mellem signaturerne og naturen, de kan findes for næsten alle, og det gør det meget lettere at huske dem.

På de næste møder over du videre. I prøver at "læse kort" efter tur. I ser på kortet og "går" ud ad vejen. Hvad ser I så? So på marken, bondegård, et levende hegn, kirke, møse til venstre, nåleskov til højre o.s.v.

Senere igen kan du hjemme digte en historie, som du fortæller, mens hele patruljen tegner ned, hver gang du nævner en ting, der er signatur for:

"Vi tog med jernbanen til Hareskov st. Her stod vi af og gik ad stien ind mellem de store graner. Der var en stor groft langs vejen og mange stier"

Når I er kommet i gang hermed, skal du nok tage kompasset med. Lær alle kompassets 16 grader til en start. Så kan I tegne på kvadreret papir, hvor f.eks. hvert tern er 10 m.

Så lyder din historie: "gå 30 m mod nord ad skovvejen gennem nåleskoven. Så er der en sø inde til venstre og 10 m længere henne en kæmpehøj til højre. Så

drejer stien mod N.V., og her begynder en nyplante bogeskov o.s.v."

Bagefter sammenligner I de tegnede resultater der jo burde være ret ens. Det er bedst, om du inden mødet selv har lavet en tegning, som du kan vise partruljen.

Selv om du gerne skulle have alle med i starten, er det dog praktisk for dig, om du kunne lave et spilkort, som 1 - 2 eller flere selv kan sidde og træne med senere, mens de "små" går videre med deres specielle stof, og du muligvis skal hjælpe en anden med hendes sager.

Klip kort af karton, dobbelt så mange, som der er signaturer. Tegn signaturerne på de halve (meget korrekt og omhyggeligt - husk på, at spejderne skal lære efter dine tegninger, hvordan de skal tegnes) og skriv tilsvarende tekst på de resterende kort.

Så kan en spejder ove sig ved at lægge kortene parvis, som de hører sammen. To eller flere kan spille "sorteper" ved at fjerne et kort uden at se det, så der bliver et umage tilbage til sorteper. De kan også samtidig ove hukommelsen ved at lege på en anden måde. Kortene blandes og lægges med ryggen opad ud over bordet. En spejder begynder med at vende to af kortene om. Skulle hun være så heldig, at de passer sammen, må hun tage "stikket" og vende to til. Passer de ikke, vender hun dem om igen nøjagtig på samme sted, og det er den næste spejders tur til at vende to kort. Det gælder om at huske, hvor alle de vendte kort ligger, så man kan finde "parrene" efterhånden. Den, der har flest stik, når alle er parret op fra bordet, har vundet.

Kunne du forstå det?

"SPEJDERLIV ER FRILUFTSLIV"

"SPEJDERBEVÆGELSEN ER AKTIVITET"

God arbejdslyst og på genhør i december.

Red.: Vibs Bruun de Neergaard
Amagerbrogade 6, København S.